

ปัจจุบันถึงแม้ว่าจะมีพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง "ความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธ ค.ศ. 2000" ฉบับล่าสุดที่แก้ปัญหการเกณฑ์เด็กเข้าร่วมโดยตรงในการสู้รบ แต่ก็ยังมีการละเมิดโดยรัฐและกลุ่มที่ไม่ใช่รัฐอยู่ในหลายประเทศ ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาและแนวทางในการบังคับใช้พิธีสารฉบับนี้

จากการศึกษาวิจัยพบว่า พิธีสารฉบับนี้มีปัญหาในการบังคับใช้มาตรการภายใต้พิธีสาร เนื่องจากยังมีช่องโหว่หลายประการที่กระทบกับมาตรฐานที่ไม่เท่าเทียมกันที่ได้บัญญัติแบบเลือกปฏิบัติต่อรัฐและกลุ่มที่ไม่ใช่รัฐ นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องของการตรวจตรา ปัญหาในเรื่องของมาตรการการลงโทษ และปัญหาในเรื่องของการเยียวยา ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลไกที่มีอยู่ในพิธีสารมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดประสิทธิผลในการบังคับใช้พิธีสารฉบับนี้ ดังนั้นจึงมีการละเมิดพันธกรณีของพิธีสารเกิดขึ้น

ผลของการวิจัยพิสูจน์ได้ว่า การใช้บังคับพิธีสารฉบับนี้เพียงอย่างเดียวนั้นยังไม่เพียงพอต่อการแก้ปัญหาการเกณฑ์เด็กเข้าร่วมโดยตรงในการสู้รบได้ แต่อย่างไรก็ตามการอาศัยมาตรการและกลไกอื่น ๆ เป็นต้นว่า มติของคณะมนตรีความมั่นคงที่ 1612 หรือกลไกของศาลอาญาระหว่างประเทศ มาช่วยเสริมจะทำให้ลดปัญหาการเกณฑ์เด็กเข้าร่วมโดยตรงในการสู้รบได้

The Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the Involvement of Children in Armed Conflict 2000, whose main objective is to solve the problem of the child recruitment for direct participation in hostilities, was adopted in recent years. However, the violations of this agreement by states and non-state actors are still prevalent in many countries. Therefore, this thesis attempts to analyze the relevant problems and to identify prospects concerning the implementation of this Protocol.

The study has found that certain provisions under this Protocol contain a number of loopholes, including double standards concerning the Protocol for states and non-state actors. Moreover, the monitoring mechanisms, punishment and remedy are also problems. Consequently, the legal measures and the mechanisms of this protocol are not sufficiently efficient to achieve the effective implementation. Therefore, these have led to violations of the Protocol.

The findings of this study have shown that the implementation of this protocol alone is not sufficient to resolve the problem of the child recruitment for direct participation in hostilities. Other means, such as the Security Council Resolutions 1612 or international criminal court, can play a significant role in this respect. Altogether, those could help alleviate the problem to a certain extent.